

P. I. C. PERSMATERIAAL
JOZ. ISRAELSLAAN I N T E R N A T I O N A L E
16 BUSSUM. C O M M U N I S T E N

Deze mededeelingen werden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
regeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.
CHRISTELIJK OORDEEL.

Bussum 1929

Juni Nr. 1.

Christelijk oordeel

Over reserves en dividenden

Lovely old Mac

~~Ach Heer~~, dat wordt ons toch al te grijs
Neem hem in Jesus naam maar bij je in het paradijs.
Vrij naar B, de Ligt.

Ze zeggen dat het buitengewoon goed voor een mensch is, als ie zich eris
nijdig maakt door zich ergens beestachtig aan te ergeren. Welnu dan dank ik,
naast den Heere, Dominee A.R. de Jong uit Bussum het bespaard blijven van een
half dozijn doktersgangen. Meen echter niet, dat ik de medicijn zoo maar als
een zoet slokkie naar binnen heb laten glijden. Integendeel. Als ik er nu nog
aan denk moet ik nog telkens bliksems vlug de kamer uit. Wat heeft deze pre-
diker dan uitgevreten?

Kijk, ik lees HET boek, waar ieder over praat: Im Westen nichts Neues. Een
werk, dat door de burgerpers als zonder tendens aangekondigd is. Je weet wat
dat zeggen wil. De burgerlijke oomes vinden er geen uitgesproken anti-mili-
tarisme en de tendens, die er in zit: de oorlog als een ramp, waarvan we de
oorzaak niet zien, een onafwendbare, als natuurramp, waartegenover wij kleine
menschjes machteloos staan, die tendens vinden ze joppene.

We kunnen rustig aannemen, dat de schrijver met opzet elke bespreking van
het imperialisme weggelaten heeft en dus op dit punt een onvolledig, zelfs
fout beeld geeft. B. v. Liebknechts daden in, en buiten het parlement zijn door
de arbeiders in de loopgraven besproken. Van zoo iets hooren we niets.

Het is dus een werk, dat door een burgerlijk denkend en voelend mensch ge-
schreven is.

Maar... een KUNSTWERK.

Menschen, die zelf de ellende meegemaakt hebben zeggen: Men had niet ge-
dacht, dat het mogelijk was, dat zjpp weer te geven. (Bedcebd wordt de aanval).
De eerste keer las ik het achter mekaar in een nacht uit, daarna nog eens
en nog eens. Je komt naast die menschen te staan en zoo moeilijk als het me
is wanneer ze zouden zeggen vragen: Vertel nou eens, waarom je zoo veel van je
moeder hield, zoo moeilijk is het over dit werk een goede beschouwing te ge-
ven. Het eenige wat we doen is zeggen: Lees het, lees het. Maar stel je voor, dat
er op een goele dag een komt, die wel veel van mijn moeder vertelt, maar ge-
meene vuile dingen, absolute leugens.

Die christen dan hē.

Die heeft over dat boek gesproken en geschreven (doet ie over alles. Het
laatst in bevrijding Juni 1929. Bah, je kunt er eigenlijk alleen maar op en
over schelden.

2.

Van de oorlogsboeken: "En dit hindert ons nog het meest, dat allen hun openlijk of verstoken doel er mee hebben. Het is heel laag-bij-de-gronds: een zakelijke speculatie op onze gevoeligeid voor het sensationele; of heel menschevriend: ons toch zoo spoedig mogelijk een vreedige samenleving te bezorgen; of revolutionair ons te drijven in den hoek waar de opstandigen samenscholen of ... nog weer wat anders, maar altijd moet er iets bereikt worden. "Ja, godverdomme, waarom schrijft of spreekt iemand anders dan met een DOEL over de oorlog? En dan het verband met de volgende alinea. "Bijna zouden we er door vergeten dat de oorlog het laatste maar dan ook afdaende bewijs is van de onmacht onzer huidige bezits- en gezagsverhoudingen om de menscheid tot meer menscheilijkheid op te voeden". Deze uitspraak is een half-zachte verdrinking van een ~~keke~~ Marxistische stelling, die zoo letterlijk foutieve onzin is.

Even stom is hij in zijn slot.

"Door den humor hebben de soldaten zich door den oorlog heengered." Vooral dat HEENREDDEN DOOR DEN OORLOG is verbasend aardig. In plaats dat hij constateert dat humor een begeleidend verschijnsel is van ellende, reden waarom b.v. de Joden en de Berijners bekend zijn om hun chijn.

Verder sprekend over de humor zegt dominee: "In dienzelfden humor, waarin misschien ook voor ons nog de EENIGE uitweg ligt, om samen tegenover den oorlog een houding te vinden".

Ik dank zoo, als dominee bij onze vrienden in Amsterdam kwam en zei: "Blijf gezond, de eenige uitweg om samen tegenover het Jodenvraagstuk een ~~uit~~ houding te vinden is de humor", dat hem dan een rij van Jiddische engelen zou antwoorden: "Het verschil tusschen een Jodeman en een Goy zit hem juist in chijntjes. Oy we hebben geen sjoeches van Goysch chijn, als we maar eerst zoo gemeen plat kunnen zijn als de Christ, dan hoort me daar niemand dat we "niet Katholiek" zijn.

Maar de Jong schrijft van de eenige uitweg door de humor. Toch noemt de smurker zich zoo nu en dan communist, in elk geval socialist.

Dat heet dan vernieuwing van het socialisme.

Als hij dan toch te Mokum is moet nog eens zijn oor aan de andere kant van de Dam te luisteren leggen. Daar zeggen ze: "Haal je schoolgeld terug." Dat is dan ook de tekst, die ik hem bij gelegenheid uit bovenvermelde dankbaarheid te sturen dank, eet is een lezer, die niet lezen kan. Voorbeeld.

"Een diep ontzet en verscheurd gemoed heeft voor de gansche menscheid hier een biecht uitgesproken. Er ligt een opluchting en een bevrijding in, alleen maar eens te kunnen spreken HOE SLECHT WE GEWEEST ZIJN." Dat noemt hij een biecht. Niets letterlijk niets snapt hij ervan, volgend: "Als ECHTE LEKKER-BEKKEN weten enkelen, die op wachtpost zijn in een uitgebrand dorp een kostelijk maal aan te richten met de daar gevonden resten van officiers intendane. Granaatscherven suizen binnen maar er worden aarappelbeignets gebakken enz". Nu heeft Remarque ons van het begin af aan laten voelen, dat het "eten" zoo'n voorname plaats in hun bestaan inneemt. Bij het bezoek van die vrouw aan het ziekenhuis, als zij ook deel geworden is van hun gemeenschap gaat zij haar proviand uitdeelen. Allemaal lekkerbekkerij. Ook wanneer ze het betreuren het stuk brood waar menschenbloed aan zat niet opgegeten te hebben? Lekkerbekken, wat u Dominee.

Na ontvangst van 30 ct. aan postwissel of postzegels,
te zenden aan COERMAN JOZ. ISRAELSLAAN 16 BUSSUM, sturen wij U:

Het Historisch Materialisme van H.GORTER.

3.

Deze dominee, men zou een ezel niet willen beledigen door hem, (de dominee), ezelachtig te noemen, deze dominee, die eens bezwaar maakte dominee genoemd te worden, terwijl hij toch het kenmerk van een 100% dominee in zich draagt, n.l. het spreken zonder verstand, heeft ook hier weer op zijn karakteristiek domineesche manier gesproken: zonder verstand.

Ik heb me eens verbaasd en nijdig gemaakt over een bewering, die misschien gegrond, misschien uit de lucht gegrepen was, en wel over deze, dat dominee A.R. de Jong over Gorters Pan gesproken had zonder het te lezen. Nu weet ik, dat hier geen rede voor ergernis of verbazing behoeft te liggen, want of hij het gelezen heeft, Pan of Remarque, het doet er weinig toe, hij snapt er toch de ballen niet van.

Ja. Wat de fout is van Remarques boek, het nalaten van het aanwijzen van de oorzaken van de oorlog, prijst hij als deugd, wat de groote waarde is van het boek, dat het aantoonde de betrekkelijkheid van alle waarden, dat een turfgraver en de bik oneindig waardevoller kunnen zijn dan Schopenhauer en zijn heele wijsgeerige kraam, ontgaat onze Heer de Jong, in zijn ik-schrijf- en spreek-en-heb-verstand-van-en-over-alles-delirium concludeert hij maar gauw dat hogere normen niet meer gelden en hij snapt niet, dat de normen, die daar en dan gelden, slaap eten kameraadschap en een vrouw als het kan, DE normen zijn en dat er dus van hogere normen geen sprake kan zijn.

Mit dit wanbegrip, dat trouwens samenhangt met de geheele Nwe Hilversumsche wegsche braafheidscultus, kan deze voorganger dan alleen ook komen tot deze zin: "En er ligt een opluchting en een bevrijding in, alleen maar eens ait te spreken HOE SLECHT WE GEWEEST ZIJN."

Deze dominee is zoo overtuigd van de slechtheid van den menschen, wetenschap door zelfkennis waarschijnlijk opgedaan, dat hij slechtheid zoekt, waar ze niet te vinden is, noch bij de soldaten van Remarque, noch bij de menschen in het algemeen. Wat dit betreft kunnen we hem zelfs mededeelen, dat hij Dominee de Jong geen slecht mensch is, alleen is hij, meer nog dan de anderen, door de maatschappelijke wanverhoudingen en de te groote opgaven van deze overgangstijd, waar zijn hersens niet bij kunnen, een ONTAARD product, zijnde nog het een nog het ander, ingekwartierd in twee huizen, of nog niet eens dat. Met zijn allures tracht hij toegang te krijgen in het huis van het proletariaat, dat voor hem gesloten blijft, met zijn hart woont hij veilig, in het huis zijns vader, dat aan een gracht staat, waar loopers, in de gangen liggen, en in de linnenkast van alles vierentwintig stuks voorradig is.

Deze dominee, God hebbe zijn ziel hoe eer hoe beter, deed wel om zijn ~~stark~~ Christelijke vingers af te houden, van wat niet bij zijn baantje past.

Zijn taak is het stichten en amuseeren van de uit het lood geslagen bourgeoisiegemeente aan de Nieuwe Hilversumsche weg, daar is hij op zijn plaats, daar kan hij zijn halfgekauwde en verteerde kost, als een burgertje onder burgermenschjes, ~~xxxxx~~ slijten.

Zooals eens in een vergadering in het Zuiden voor de ziel van Jet Holst gebeden werd, zoo verzoek ik ook U lezers tezamen voor de Jong te bidden, opdat wij eindigen met de tekst, waarmede wij begonnen:

Ach Heer, dat wordt ons toch al te grijs
Haal hem in Jesusnaam, maar bij je in het paradijs.

RESERVES EN DIVIDENDEN

Wij schreven het vorig jaar over de vakbewegingspolitiek, hoe in deze nog geborduurd wordt op het oude stramien van hooge dividenden en reservevorming als winsteamoufage. Wij hebben toen aangestond, dat de dividenden vergeleken met het vooroorlogspeil absoluut een teruggang vertoonden en hoe de reservevorming, misschien vroeger een bewijs van overmatige winst, thans onderdeel is van een levensnoodzakelijke bedrijfspolitiek.

Het verslag over het zeventiende boekjaar, 1924, van de Electromotorenfabriek "Dordt" toont nog eens te duidelijker aan, hoe waar het was wat we toen beweerden. Een gedeelte van de toelichting luidt aldus:

"Ik stel U voor dit jaar op het hoofd Gebouwen een bedrag van f. 10.000. -- af te schrijven."

Evenals het vorige jaar zijn de nieuw aangekochte machines, ten bedrage van f. 76.053.15 direct afgeschreven, waardoor dit hoofd op de balans blijft voorkomen met f. 1. --.

Deze afschrijvingspolitiek is daarom noodzakelijk, omdat de laatste jaren en waarschijnlijk ook in de toekomst, bij de metaalbewerking steeds nieuwe machines worden gebouwd, welke of in productievermogen, of in nauwkeurigheid de oudere overtreffen.

Zoals ik ook in mijn vorig verslag schreef, kan een fabriek als de onze zich alleen dan handhaven, als haar product, wat kwaliteit betreft, aan de spits staat en het is om die rede dan ook noodig de machine-outillage op het hoogste peil te houden."

Deze maatschappij keerde over 1924 5% dividend uit.

Het moet nog eens gezegd worden: De politiek van de vakbeweging, die twintig jaar geleden gerechtvaardigd was en op waarheid berustte, rust thans alleen op verdorde traditie, is onwaar en fout.

Waar twintig jaar geleedende arbeiders opgevoed werden in haat tegen het kapitalisme door het hameren op de bezitstegenstellingen zonder meer, moeten thans in deze van strijd, ook andere waarden in het gevecht geworpen worden.

Maar dat kan de vakbeweging niet. De taak van de vakbeweging is zelfs ook niet meer het uitbuiten van de bezitstegenstellingen tot klassenstrijd. De taak van de vakbeweging is binnen het kapitalisme de bezitstegenstellingen te niveleeren, te verdeezelen. Strijd tegen het kapitalisme is in tegenspraak met het behoudend wezen van de vakbeweging.

Ook dit is alles nog goed en wel voor zoover men het accepteeren wil, maar een feit is dat de vakbeweging ook zelfs deze huidige taak niet kan volvoeren. Loonsverhoogingen, arbeidsvoorwaardenverbetering zijn fictie, verbeelding geworden want het kan er bij het kapitalisme niet meer af.

De arbeiders, die zich verbeelden klassenstrijd te voeren en deel uitmaken van de vakbeweging zijn dwaazen. Maar ook, de overgroote, rest, die enkel om het schijnbare voordeel, dat de vakbeweging hen biedt, er deel van uitmaken, is dwaas, want de vakbeweging kan de vetpot niet geven, die zij beloofd.

Waarom straft gij zoozeer Uwen dienstknecht Sneevliet, O, Heer, dat Ge zijn verstand verdoezeldet, zoodat hij zijn lijsten voor de verkiezingen niet samenvoegde zocals het behoorde, nu prijkt hij driemaal in de verkiezingsstaten en verspeelt naar alle waarschijnlijkheid zijn kans. MAG DAN SNEEVLIET GEEN PARLEMENTAR. ER WORDEN? HEB ERBARLEN, O, HEER.

LOVELY OLD MAC.

"Zijn leeftijd heeft hiertoe bijgedragen, al is het in alle landen voor een publiek man een deugd om oud te zijn, dit geldt nog sterker voor Engeland. Geen volk is gevoeliger voor de schoonheid, waarmee de tijd de voorwerpen weet te toonen, het houdt van zijn oude staatlieden, die door den tijd zijn veraleten en gepolijst als oud leder of houtwerk". (Maurois in "Benjamin Disraeli").

Labour de overwinnaar. God zij geloofd en geprezen. Waarom niet. De goede oude Mac is immers P.G. en looft en ptijst naast de vrouwen van Engeland, God, die alles bestuurd, in eigen persoon.

Waarin ligt het geheim van de Labour overwinning. Sommigen beweren in de mislukking van de conservatieve regeering. Anderen in de driehoekspositie van Lloyd George, nog anderen in de aantrekkelijkheid van Labour-program, maar, terwijl de eerste twee op een vergissing berusten, is het laatste ook maar schijn, want in het kort kwamen de drie programs op het zelfde neer: bestrijding van de werkloosheid en vredespolitiek. Wat de Labour politiek betreft weten we voor het laatste al waar we ons aan te houden hebben sinds de bewering van Mac Donald, dat alleen kleine staten kunnen ontwapenen. Voor het eerste zal de tijd een bittere leermeester zijn.

Met dat al weten we nog steeds niet waaraan Labour zijn overwinning te danken heeft. Laten we kort zijn in het gissen en raden. Labour dankt zijn overwinning aan de charme van Mac's grijsende knevel. Lovely old Mac.

Menschen, die het weten kunnen zeggen dat de politieke ongeschooldheid van de Engelsche vrouw nog groter is dan die van het continent en dat de persoonlijke indruk, het cachet van a. s. parlamentslid van invloed is op de, op deorum gestelde kiezende Engelsche vrouw. We gelooven het graag. De candidaten van de Engelsche Labour Party moeten dan wel een serie ware schoonheidskoningen zijn geweest, met Adonis Mac Donald, oud en gepolijst, beminlijk en eerbiedwaardig, aan het hoofd. Ondertusschen onze gelukwensen aan de Labour.

De verkiezingen in Holland naderen. Licht in de Engelsche gebeurtenissen geen aanwijzing voor onze politieke partijen. Voor de S.D.A.P. b.v. Een voorwaarde vervult de S.D.A.P. al dadelijk. Ze kan een eerbiedwaardig stel oude leeren op de proppen brengen. Allen de aard der materie kan in deze tedstand zorg baren. Want Maurois spreekt in wat hier boven aangehaald werd van "veraleten en gepolijst als oud leder of houtwerk". Nou het veraleten zal wel gaan, daaraan mankeert het niet en gepolijst, ja zie, niet dat ze niet beleefd en achtenswaardig zijn, absoluut niet, allemaal heel fatsoenlijke en achtenswaardige heeren, maar gepolijst als oud leer of oud houtwerk, dat gaat nou eenmaal niet, want oud laken kan misschien nog glimmen, maar oud wollen goed en katoen.... Het is beroerd voor de S.D.A.P. dat we het zeggen moeten, misschien wordt hierdoor wel de overwinning minder groot als zij en wij voor hen verwachten, maar iets gepolijsts is aan een pak lompen nu eenmaal niet te ontdekken.

Een troost is: er David zijn baard is grijs, Lou raakt wel door zijn wilde haren heen en Sneevliet cultiveert een buikje. Alles is nog niet verloren.

P. I. C. PERSMATERIAAL
JOZ. ISRAELSLAAN INTERNATIONALE
16 BUSSUM. COMMUNISTEN

Deze mededeelingen worden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
regeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.

Bussum 1929 Juni Nr. 2

Aan onze lezers.
Communisme-Kapitalisme.
Stemt Rood.
Bijlage Landbouw.

Dit en eenige volgende nummers van de P.I.C. zullen een bijlage be-
vatten over de landbouw, die compleet ongeveer 30 blz. zal omvatten.
De lezers, die de afzonderlijke afleveringen later wenschen samen te
voegen, kunnen van ons daartoe een gedrukt omslag krijgen. Uit de inhoud
zijn voorloopig aangekondigd:

- Naar de "waren"productie.
- De opbrengst per H.A.
- De kunstmest, specialisatie en normalisatie.
- De coöperaties.
- De coöperatie in Rusland.
- De beteekenis van het toenemen van het kleinbezit
in Oost-Europa.
- De sociale revolutie en de landbouw.

COMMUNISME-KAPITALISME.

De voortgeschreden maatschappelijke ontwikkeling, de gebeurtenissen
op staathuishoudkundig en economisch gebied van de laatste vijftien-
twintig jaar, maken mogelijk, wat daarvoor onuitvoerbaar was: het ver-
gelijken van de twee grootheden Communisme-Kapitalisme.

Wat men doen kon destijds was: bepalen van het wezen van het kapita-
lisme zoals zich dat liet samenstellen uit de verschijnselen, die de
kapitalistische maatschappij bood. De volgorde van die verschijnselen,
hun rangschikking en hun groei uit voorgaande maatschappij-perioden,
stelden ons in staat zekere wetten van maatschappij-ontwikkeling op te
stellen, die in verleden tijden hun proef op juistheid vonden bij na-
vorsching en die doorwerkend in het heden omtrent de toekomstige ont-
wikkeling voorspellingen toelieten, die met verder voortschrijden van
den tijd hun juistheid bewezen.

Vertrouwend op hun ervaringsmateriaal hebben sommigen getracht verder
te gaan in ontwikkeling hunner denkbeelden, dan het socialisme, zoals
dat in het algemeen werd opgevat en als denksysteem gehanteerd werd, dat
deed. Het socialisme, de wetenschap van het socialisme heeft zich name-
lijk hoofdzakelijk, bijna uitsluitend, bezig gehouden met de ontwikke-
ling van het kapitalisme tot dat punt waar de maatschappelijke voorwaar-
den zoodanig veranderd waren, dat kenmerken eigen aan het kapitalisme